

அலகை அலகையாய் அவன் நினைவு வந்து, என் மனமலையில் மோதுகையில் சிறு மண் மடையாய் சரிந்து போகிறேன். ஒரு பனி போலக் கரணைத்து போகிறேன்.

நினைவுகளின் தொடுகையிலே உயிர்ப்புகள்களைச் சிலிர்த்து வகைகின்ற அளவுக்கு அவனுக்கும் எனக்கும் என்ன சொந்தம்? அவனோடு எனக்கென்ன பந்தம்?

கூளிரிலே இதமான போர்வையாய், வியர்க்கையில் கூளிர்தனெறலாய், மழையிலே ஒரு கூடையாய், வயிலிலே நிழல்தரு மரமாய், தனிமையில் கட்டவதே துணையாய், கால்களில் தழுவுகின்ற கடல் அலகையாய்..... அவன் நினைவுகள் எப்போதும் என்னோட்தான்.

ஓ... இதுதான் காதலா! இது காதலெனும் பந்தத்தில் வந்த சொந்தமா? எனக்கும் திரியவில்லை.

வாழ்வில் யார் யாரை எந்தெந்தப் பொழுதுகளில் சந்திக்கப் போகிறோம் என்பதையோ, அவர்களில் யார் யார் எமக்குப் பிடித்தமானவர்களாகி விடப் போகிறார்கள் என்பதையோ எம்மில் யாருமே முற்கூட்டியே அறிந்து வைத்திருப்பது இல்லை. ஏன், எதற்கு, எப்படி என்று திரியாமலே நாம் சந்திப்பவர்களில் சிலர் மட்டும் எம்நெஞ்சங்களில் பிரத்தியக்கமான இடத்தையே பிடித்து விடுகிறார்கள். அப்படித்தான் இவனும் என்னுள் கூடிபுகுந்து, என் மனமுகட்பில் அமர்ந்திருக்கிறான்.

இன்றைய பொழுதில் அவன்தான் எல்லாமாய் எனக்கு இருக்கிறான். எந்தக் கணத்திலும் அவனை என்னால் மறக்க முடிவதில்லை. அவன் பக்கத்தில் இல்லை என்று சொல்ல முடியாதபடி அவன் நினைவுகள் என்னுள்ளே விரும்பாமல் வியாபித்து, புகளாய் பிடித்துக் குலுங்கி, அழகாய், கனிதரும் இனிமையாய் பிரவாகித்து இருக்கின்றன. எனது அசைவுகள் கட்ட அவனை மயைப்படுத்தியதே தொடர்கின்றன. எதையே செய்வதாலும் எங்கோ இருக்கும் அவன் என் பக்கத்தில் அமர்ந்து பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறான் என்பது போன்ற உணர்வுகள் கட்டி, எப்படியோ எனது வலகைகள் எல்லாமே அவனுக்குக் காகவையே செய்யப் படுவன போல ஆகி விடுகின்றன.

இவையெல்லாம், இந்த உணர்வுகள் எல்லாம் எந்தக் கணத்தில் ஆரம்பித்தன என்று திரியவில்லை. எதையே செய்காததான் நடந்தது என்று சொல்லி விடவும் முடியவில்லை. எப்படி என்றும் திரியவில்லை. ஆனால் அவன் இல்லாமல் நான் முழுமையாக இல்லை என்பதை மட்டும் ஓவ்வொரு பொழுதிலும் உணர்கிறேன். இது காதல்தானே!

காதல் பொய் . அப்படி என்று ஒன்றுமே இல்லலை. அது வெறும் பரவகக் கோளாறு மட்டுமே என்று பலர் சொல்லக் கேட்பிருந்தாலும் காதல் இனிமையானது என்பதை உணர்ந்துதான் வதைத் திருந்தனே . இப்போதுதான் அதன் முழுமையையும் உணர்கிறனே .

அவன் எப்போதும் என் நினைவுகளில் சூழன்று கொண்டே இருக்கிறான் . ஆனாலும் அவனை எப்போதும் 'மிஸ்' பண்ணிக் கொண்டே இருக்கிறனே . அவனைத் தவிர்த்து வேறெதையும் என்னால் சிந்திக்க முடியவில்லை.

காதல் கொண்ட அனைவரும் பிதற்றும் வார்த்தைகள் தானே இவை என்று சொல்லக் கிறீர்களா? அப்படித்தான் சொல்லீர்கள் நீங்களும் காதலில் விழும் வரை. அதென்ன காதலில் விழுவது, அது என்ன கௌமா, கிணறா என்று கேட்கிறீர்களா? அப்படித்தான் முன்னர் நானும் யோசித்திருக்கிறனே .

எத்தனையோ தடவைகள் என்னருகில் எத்தனையோ பரேக் கொஞ்சிக் குலாவிக் கொண்டு இருந்திருக்கிறார்கள் . அப்போது அவையெல்லாம் ஒரு பொருட்டாகவே எனக்குத் தெரிந்ததில்லை. ஆனால் இப்பொழுது யாராவது என்னருகில் கட்டியணத்தை தாலோ அல்லது கொஞ்சிக் குலாவினாலோ நான் தடுமாறிப் போகிறனே .

காதல் என்பது உடல்களை விடுத்து உள்ளங்கள் மட்டும் ஸ்பரிசிக்கும் ஒரு இனிய பிணைப்பு என்றுதான் இதுவரை கருதியிருந்தனே . இப்போது அவன் முன் என் கருத்துக்கள் கொஞ்சம் தள்ளாடுகின்றன. அன்பை தழுவி உணர்ந்து கொள்வது போல் , இறக அணைத்து பகிரந்து கொள்வது போலக் காதலையும் ஆலிங்கனத்தால் உணர்ந்து கொள்ளலாம் , பகிரந்து கொள்ளலாம் ... என்பதெல்லாம் அவனோடான நேசத்தின் பின் தான் எனக்குப் புரிந்தது. ஒரு பார்வையால் , ஒரு சிரிப்பால் ... என்று காதலை உணரத்தலாந்தான் . அதே போல் ஒரு தொட்கையால் , ஒரு அன்பான அணைப்பாலும் கட்ட காதலை உணரத்தலாம் .

அவன் நினைவுகள் என்னை எத்தனை திரும்புவதும் பரவசப்படுத்துகிறதோ , அதேயேளவாக் கு என்னை வளக்கும் அவன் கரங்கள் என் வரையீ ளாதோ என்று ஏங்கவும் வகை கிறது. என் காதலோரம் படர்ந்து என்னைச் சிலிரக்க வகை கின்ற அவன் மச்சுக் காற்றை இந்தக் காற்றுத் தன்னோடு கட்டி வராதோ என்று மனம் சபலம் கொள்கிறது. ஏகாந்தப் பொழுதுகளில்லெல்லாம் மனம் அவனோடு கைகோர்த்து நடக்கிறது. அருவியின் ஓசை அவன் சிரிப்பையும் , தின்றலின் தழுவல் அவன் அணைப்பையும் , இயற்கையின் தோற்றம் அவன் அழகையும் என்னுள் கவிதைகளாய் த்தெளிக் கின்றன. உதிக் கின்ற கவிதைகளில் எல்லாம் அவன் பிம்பந்தான் உயிர் கொள்கிறது.

முகம் பார் க்காமலே எழுத்தால் , குரலால் ... என்று ஏதேதோ காரணங்களால் நடுஞ்சதைத் தொடர்வர்கள் பலர் . எத்தனையோ நபுறு மின்னஞ்சல்களின் மத்தியில் , முகமே தெரியாத ஒருவனின் ஓரிரு வரிகளே இதயச் சுவர்களை வரேக்க வகை கிறது. முழுமதியாய் சிரிக்க வகை கிறது. காற்றுச் சூமந்து வரும் ஒரு குரல் நடுஞ்சச்சுவர்களில் அதிர்வுகளை ஏற்படுத்துகிறது. அந்த எழுத்துக்களாக் கு அல்லது அந்தக் குரலாக் கு அப்படி என்ன சக்தி இருக்கிறது என்று தெரிவதில்லை. அப்படித்தான் இவனிடமும் என்ன இருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவன் என்னை ஆக்கிரமித்தானா அல்லது நான் அவனுள் என்னைத் தொலதை தனோ தெரியவில்லை. எதையும் பிரித்தறியவும் முடியவில்லை.

அவனதை நினகைக் கும் பதோதலெல்லாம் நடுஞ்சக் கட்டட்க்குள் ஏதோ உருள்வது போன்ற உணர்வு. அந்தரம். தவிப்பு. நினகைக் கும் பதோதலெல்லாம் என்றால்.. மறந்தும் போகிறனே என்றல்லவா அர்த்தம் கொள்ளும். அப்படி அவனதை மறப்பதும் இல்லலை. எத்தனையோ மூக கியமான விடயங்கள் எல்லாம் மறந்து போகும். அவனதை மட்டும் எந்தப் பொழுதிலும் மறக்க முடிவதில்லை. அவன் நினவைகளே ஆதார சூர்தியாய், என்னை ஆகர்ஷிக்கும் பொழுதுகளாய்... அவனில்லாமல் நானில்லை என்ற நிலையில்... படுக்கும் போது கட்ட அவன் நினவைகளைத்தான் போர்த்திக் கொண்டு படுக்கிறனே. இது காதல்தானே.

மெளனம் கட்ட அழகு என்று சொல்வார்கள். நான் கட்ட பலருக்கும் எனது மெளனத்தையே பதிலாக் கி இருக்கிறனே. ஆனால் இப்போதெல்லாம் மெளனத்தை என்னால் சகித்துக் கொள்ள முடிவதில்லை. விழிபசும் போது மொழி தவேயில்லைத்தான். பார்க்கவே முடியாத தீரத்தில் மெளனம் எப்படி அழகாக இருக்கும்? அவன் மெளனமாய் இருக்கும் பொழுதிலெல்லாம், பிரபஞ்சம் பிரமாண்டமாய் பரந்து விரிந்திருப்பது போலவும், நான் மட்டும் அங்கு தனியாக இருப்பது போலவும் உணர்கிறனே. எங்கே அவன், எந்த அலயிலும் நம் சொந்தம் கலையாது என்று சொன்னவன் இப்போ எங்கே போய் விட்டான், என்று கலங்குகிறனே. மனம் கலந்தது, உடல்களைத்து, சலித்து விம்முகிறனே. சிறு தூரம் பின் அசுவைல் கட்ட அவன் மெளனம் என்னில் கண்ணீர் ராய் சிதறி விடக் காத் திருக்கிறது.

மீண்டும் மீண்டும் மின்னஞ்சல் கணக்கைத் திறந்து பார்க்கிறனே. எத்தனையோ வந்திருந்தாலும் அவனது வரவில்லை என்னும் போது மனசு வெறுமையாகி விடுகிறது. அந்த ஒரு சிறிய தாமதமே, ஏன்? எப்படி மறந்தான்? ஒரு மின்னஞ்சல் எழுதக் கட்ட முடியாமல் என்னை மறந்து விட்டானா? என்ற கேள்விகளை என்னுள் மிகுந்த ஆதங்கத்தோடு அடக்கத் தொடங்கி விடுகிறது. அந்தப் பொழுதுகளில் எல்லாம் நான் சோகத்தில் துண்டிட்டு போகிறனே. இதயம் இரண்டு போவது போல உணர்கிறனே. கணப் பொழுதுகளும் யுகங்களாய் நீள்கின்றன.

தொலைபேசி அழைப்புகள் ஒவ்வொன்றுமே அவன்தான் என்ற நினப்பில் மின்சாரத் தாக்கத்தலாய் என்னை அதிர்வைக்கின்றன. பின் அவனில்லை என்றானதும் காற்றைப் போன பலினாய் எல்லா அதிர்வுகளும் கலந்தது போகின்றன. எத்தையும் செய்ய முடியாமல், உடல் வலுவழிந்தது போலச் சோர்கிறது. மனம் சாப்பிட மறுக்கிறது. அடிக் கபிக் கண்கள் பனித்துப் பனித்து விழியோரங்களில் வழிகின்றன. குழறி அழுது விடலாம் போலிருக்கிறது. மகைகொண்டு எழுதியவை என் மனசு போலக் கண்ணீரில் கரகின்றன. ஏன் ஏன் இப்படியானது, ஏன் என்னை இப்படிப் பதைத்தியமாய் ஆக்கினான், என்று என்னையே கேட்கிறனே. காதல் ஒரு போர் போன்றது என்பதை அப்போதுதான் உணர்கிறனே.

ஆனாலும் அடுத்து வரப் போகும் அவனது ஒரு அழைப்பிலோ, சின்ன மின்னஞ்சலிலோ நான் சிறகடிப்பனே. இந்த உலகத்திலேயே மிகவும் சந்தோசமானவளாக ஆனந்தச் சிறகுகளை விரித்த படி உயர் உயரப் பறந்து கொண்டே இருப்பனே. என் வானம் எனக்கு மட்டும் சொந்தமாக இருக்கும். மீண்டும் ஏதோ ஒரு வாரத்தையாலோ அல்லது வாரத்தகையே இல்லாத மெளனத்தாலோ அவன் என்னை நோக்கிக் கும் வரையறந்து கொண்டே இருப்பனே. அவன் என்னை நினகைக் கவில்லையோ என்ற நினவைகளுடன் மோதி, மடிக் குடந்தது, என் சிறகுகள் கிழிந்து கீழே தொப்பென வீழும் வரையறந்து கொண்டே இருப்பனே.

வீழ்ந்த பின்னும் மின்னஞ்சல் தடே, தடொலபைசீ அழபைபுக்காய் ஓபி... அவன் நினைவுகளில் வாடிக் காத் திருப்பனே .

அவ்வப்போது என்கண்கள் பனித்து விழியோரம் உருள்கின்ற கண்ணீர் துளிகளிலும், ஏகாந்தப் பொழுதுகளில் இதழோரம் துளிரக்கின்ற புன்னகைகளிலும் அவன் நினைவுகள் தான் ஓட்டியிருக்கின்றன என்று சொன்னால் அவன் நம்புவானோ, இல்லையோ, இதுதான் காதல் என்பதை நான் நம்புகிறேன் .

இரு உள்ளங்கள் மனதால் ஒன்று பட்டது, அன்பு என்னும் நலினால் பின்னப்பட்ட இந்தக் காதல் என்பது மிக மிக இனிமையானது. இன்பமானது, அதை நான் முழுவதும் உணர்கிறேன் . இதே காதல்தான் சமயத்தில் 000000 0000 00000 000000000 இன்ற உணர்வையும் எனக்குத் தருகிறது.

000000000000

2.5.2007

[Comments](#)